

USTAWA
z dnia 7 grudnia 2000 r.
o zmianie ustawy o ochronie przyrody

Opracowano na pod-
stawie: Dz.U. z 2001
r. Nr 3, poz. 21;

Art. 1.

W ustawie z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody (Dz.U. Nr 114, poz. 492, z 1992 r. Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 89, poz. 415, z 1995 r. Nr 147, poz. 713, z 1996 r. Nr 91, poz. 409, z 1997 r. Nr 14, poz. 72, Nr 43, poz. 272, Nr 54, poz. 349, Nr 133, poz. 885 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Ustawa określa cele, zasady i formy ochrony przyrody ożywionej i nieożywionej oraz krajobrazu.”;

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. 1. Ochrona przyrody, w rozumieniu ustawy, oznacza zachowanie, właściwe wykorzystanie oraz odnawianie zasobów przyrody i jej składników, a w szczególności:

- 1) dziko występujących roślin lub zwierząt,
- 2) siedlisk przyrodniczych,
- 3) siedlisk gatunków chronionych roślin lub zwierząt,
- 4) zwierząt prowadzących wędrowny tryb życia,
- 5) roślin lub zwierząt, objętych ochroną na podstawie odrębnych przepisów,
- 6) przyrody nieożywionej,
- 7) krajobrazu.

2. Ochrona przyrody ma na celu:

- 1) utrzymanie procesów ekologicznych i stabilności ekosystemów,
- 2) zachowanie różnorodności biologicznej,
- 3) zachowanie dziedzictwa geologicznego,
- 4) zapewnienie ciągłości istnienia gatunków roślin lub zwierząt wraz z siedliskami poprzez utrzymywanie lub przywracanie ich do właściwego stanu,

- 5) utrzymywanie lub przywracanie do właściwego stanu siedlisk przyrodniczych, a także innych zasobów przyrody i jej składników,
- 6) kształtowanie właściwych postaw człowieka wobec przyrody.”;

3) po art. 2 dodaje się art. 2a w brzmieniu:

„Art. 2a. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) banku genów - rozumie się przez to ośrodek gdzie genotypy są przechowywane poza ich naturalnym środowiskiem, wyposażony w niezbędne budowle i urządzenia,
- 2) korytarzu ekologicznym - rozumie się przez to obszar pomiędzy dwoma lub wieloma obszarami chronionymi, niezabudowany, umożliwiający migracje roślin i zwierząt,
- 3) ochronie ścisłej - rozumie się przez to całkowite zaniechanie ingerencji człowieka w stan ekosystemów i składników przyrody,
- 4) ochronie częściowej - rozumie się przez to czynną ochronę ekosystemów i składników przyrody w celu przywrócenia stanu naturalnego lub ich utrzymania w stanie zbliżonym do naturalnego,
- 5) ochronie krajobrazowej - rozumie się przez to zrównoważony rozwój obszaru oraz zachowanie cech charakterystycznych krajobrazu,
- 6) ogrodzie botanicznym - rozumie się przez to wydzielony, odpowiednio wyposażony, zagospodarowany i urządzony teren, będący miejscem uprawy roślin różnych stref klimatycznych i środowisk życia lub roślin określonego rodzaju oraz związanej z tym działalności naukowo-badawczej, dydaktyczno-wychowawczej, popularyzatorskiej i rekreacyjnej,
- 7) ogrodzie zoologicznym - rozumie się przez to odpowiednio urządzony i zagospodarowany teren wraz z budynkami i budowlami trwale z gruntem związanymi, gdzie zwierzęta należące do gatunków dziko żyjących przetrzymywane są w celu pokazów publicznych przez co najmniej siedem dni w roku, za wyjątkiem cyrków i sklepów zoologicznych,
- 8) otulinie - rozumie się przez to strefę ochronną wyznaczoną indywidualnie dla określonej formy ochrony przyrody zabezpieczającą ją przed zagrożeniami zewnętrznymi,
- 9) planie ochrony - rozumie się przez to podstawowy dokument opracowywany dla wskazanych form ochrony przyrody zawierający opis formy ochrony oraz cele prowadzenia działań ochronnych, katalog zadań i sposobów ich wykonania,
- 10) roślinie - rozumie się przez to wybrany element królestwa roślin lub królestwa grzybów,
- 11) siedlisku przyrodniczym - rozumie się przez to obszar lądowy lub wodny, naturalny lub półnaturalny, wyodrębniony w oparciu o cechy geograficzne, abiotyczne i biotyczne,

- 12) siedlisku roślin lub siedlisku zwierząt - rozumie się przez to obszar występowania gatunków roślin lub zwierząt,
- 13) starodrzewiu - rozumie się przez to drzewostan lub pojedyncze drzewa, które przekroczyły fazę kulminacji przyrostu lub osiągnęły wiek rębności w rozumieniu przepisów o gospodarce leśnej,
- 14) środowisku przyrodniczym - rozumie się przez to krajobrazy wraz z tworami przyrody nieożywionej, naturalne i przekształcone siedliska przyrodnicze wraz z występującymi w nich roślinami i zwierzętami,
- 15) właściwym stanie siedliska - rozumie się przez to stan, w którym naturalny zasięg siedliska oraz tereny mieszczące się w obrębie tego zasięgu są stałe lub zwiększają się, a specyficzna struktura i funkcje konieczne do jego długotrwałego zachowania istnieją i będą istnieć w dającej się przewidzieć przyszłości oraz stan tworzących go gatunków roślin lub zwierząt jest właściwy,
- 16) właściwym stanie gatunku - rozumie się przez to stan, w którym dane o dynamice liczebności populacji tego gatunku wskazują, że gatunek utrzymuje się w skali długoterminowej jako trwały składnik swojego siedliska, zasięg gatunku nie zmniejsza się ani też nie ulegnie zmniejszeniu w dającej się przewidzieć przyszłości oraz istnieje i będzie istniało w przyszłości siedlisko wystarczająco duże, aby utrzymać te populacje przez dłuższy czas,
- 17) zagrożeniach zewnętrznych - rozumie się przez to czynniki mogące wywołać zmiany cech fizycznych, chemicznych lub biologicznych w składnikach chronionej przyrody, wynikające z działalności człowieka lub z przyczyn naturalnych.”;

4) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Cele ochrony przyrody są realizowane przez:

- 1) uwzględnianie wymagań ochrony przyrody w polityce ekologicznej państwa, programach ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju przyjmowanych przez organy jednostek samorządu terytorialnego, strategiach rozwoju województw, wojewódzkich i miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego, studiach uwarunkowań i kierunków rozwoju przestrzennego gmin,
- 2) obejmowanie zasobów przyrody i jej składników formami ochrony przewidywanymi ustawą lub przepisami szczególnymi,
- 3) opracowywanie i wykonywanie planów ochrony określonych w ustawie obszarów objętych ochroną oraz programów ochrony gatunków i ich siedlisk.”;

5) w art. 6 w pkt 1, w art. 7 w ust. 1 i 2, w art. 10 w pkt 1 i w art. 21 w ust. 1 użyte w różnych przypadkach wyrazy „Minister Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach wyrazami „minister właściwy do spraw środowiska”;

6) w art. 10 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) rada parku narodowego,”;

7) w art. 11:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Członków Państwowej Rady Ochrony Przyrody na kadencję trwającą 3 lata w liczbie 30 powołuje minister właściwy do spraw środowiska spośród działających na rzecz ochrony przyrody, przedstawicieli:

- 1) nauki,
- 2) praktyki,
- 3) organizacji społecznych.”

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. W ramach Państwowej Rady Ochrony Przyrody działają komisje problemowe, do których minister właściwy do spraw środowiska, na wniosek przewodniczącego Rady, może powołać także osoby spoza jej składu.”

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Działalność Państwowej Rady Ochrony Przyrody i komisji problemowych jest finansowana z budżetu Ministerstwa Środowiska.”;

8) w art. 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Członków wojewódzkiej komisji ochrony przyrody na kadencję trwającą 3 lata w liczbie 20 powołuje wojewoda spośród działających na rzecz ochrony przyrody, przedstawicieli:

- 1) nauki,
- 2) praktyki,
- 3) sejmiku wojewódzkiego,
- 4) organizacji społecznych,
- 5) organizacji gospodarczych.”;

9) w art. 12 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Do zadań wojewódzkiej komisji ochrony przyrody należy w szczególności:

- 1) ocena stanu i potrzeb ochrony przyrody,
- 2) przygotowywanie opinii i wniosków z zakresu ochrony przyrody,
- 3) opiniowanie projektów aktów prawa miejscowego w zakresie ochrony przyrody wydawanych przez wojewodę,
- 4) opiniowanie projektów inwestycji i programów wpływających na system obszarów chronionych, w tym regulacji rzek, melioracji bagien i dolin rzecznych.”;

10) tytuł rozdziału 3 otrzymuje brzmienie:

„Formy ochrony przyrody”;

11) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. 1. Poddanie pod ochronę następuje przez:

- 1) tworzenie parków narodowych,

- 2) uznawanie określonych obszarów za rezerваты przyrody,
- 3) tworzenie parków krajobrazowych,
- 4) wyznaczanie obszarów chronionego krajobrazu,
- 5) wprowadzanie ochrony gatunkowej roślin i zwierząt,
- 6) wprowadzanie ochrony w drodze uznania za:
 - a) pomniki przyrody,
 - b) stanowiska dokumentacyjne,
 - c) użytki ekologiczne,
 - d) zespoły przyrodniczo-krajobrazowe.

2. Obszary wymienione w ust. 1 w pkt 1-4 tworzą krajowy system obszarów chronionych. System ten stanowi układ przestrzenny wzajemnie uzupełniających się form ochrony przyrody, łączonych korytarzami ekologicznymi.
3. Poddanie pod ochronę przez tworzenie parków narodowych lub uznawanie za rezerваты przyrody obszarów, które stanowią nieruchomości, nie będące własnością Skarbu Państwa, następuje za zgodą właściciela, a przy braku tej zgody w trybie wywłaszczenia za odszkodowaniem.”;

12) po art. 13 dodaje się art. 13a i 13b w brzmieniu:

- „Art. 13a. 1. Dla obszarów objętych formami ochrony określonymi w art. 13 ust. 1 pkt 1-3 sporządza się i realizuje plan ochrony.
2. Projekt planu ochrony dla określonego obszaru sporządza organ zarządzający albo sprawujący bezpośredni nadzór nad tym obszarem, w ciągu 5 lat od dnia utworzenia parku narodowego, rezerwatu przyrody lub parku krajobrazowego.
 3. Projekt planu ochrony podlega zaopiniowaniu przez zainteresowane jednostki samorządu terytorialnego, w terminie jednego miesiąca od dnia jego przedłożenia. Niezłożenie opinii w przewidzianym terminie uznaje się za brak uwag do projektu.
 4. Ustalenia zawarte w planie ochrony są wiążące dla miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.
 5. Minister właściwy do spraw środowiska w drodze rozporządzenia ustanawia plan ochrony dla obszarów objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1 i art. 23 ust. 5.
 6. Wojewoda, z zastrzeżeniem ust. 5, w drodze rozporządzenia, ustanawia plan ochrony dla obszarów objętych formami ochrony przyrody, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2 i 3.
 7. Ustanowienie planu ochrony zobowiązuje właściwe gminy do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru objętego planem ochrony lub dokonania zmian w obowiązującym planie miejscowym, w terminie jednego roku od dnia wejścia w życie aktu ustanawiającego plan ochrony. Koszt sporządzenia lub zmiany planu miejscowego obciąża budżet państwa.

8. Jeżeli rada gminy w przypadku, o którym mowa w ust. 7, nie podejmie w wyznaczonym terminie uchwały o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, wojewoda wzywa gminę do podjęcia takiej uchwały w terminie nie dłuższym niż dwa miesiące, a po bezskutecznym upływie tego terminu sporządza plan w formie aktu prawa miejscowego. Przyjęty w tym trybie miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego wywołuje takie skutki prawne, jak miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego uchwalony przez radę gminy.
9. Postanowienia ust. 6 stosuje się odpowiednio do ustaleń zawartych w aktach powołujących formy ochrony przyrody określone w art. 13 ust. 1 pkt 4 i 6.

Art. 13b. 1. Plany ochrony dla parków narodowych, rezerwatów przyrody oraz parków krajobrazowych, sporządza się na okres 20 lat, z uwzględnieniem:

- 1) charakterystyki i diagnozy (oceny) stanu przyrody,
 - 2) identyfikacji i oceny zagrożeń wewnętrznych i zewnętrznych,
 - 3) charakterystyki i oceny uwarunkowań społecznych i gospodarczych,
 - 4) analizy skuteczności dotychczasowych sposobów ochrony,
 - 5) charakterystyki i oceny stanu zagospodarowania przestrzennego.
2. Plany ochrony dla parku narodowego oraz rezerwatu przyrody zawierają w szczególności:
- 1) cele ochrony z uwzględnieniem przyrodniczych i społecznych uwarunkowań ich realizacji,
 - 2) obszary ochrony ścisłej, częściowej i krajobrazowej,
 - 3) program działań ochronnych na obszarach ochrony ścisłej, częściowej i krajobrazowej,
 - 4) sposoby eliminacji lub minimalizacji zagrożeń dla przyrody,
 - 5) obszary i sposoby ich udostępniania dla celów naukowych, dydaktycznych, edukacyjnych, turystycznych i rekreacyjnych,
 - 6) ustalenia do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
3. Plany ochrony dla parku krajobrazowego zawierają w szczególności:
- 1) cele ochrony z uwzględnieniem przyrodniczych, społecznych i gospodarczych uwarunkowań ich realizacji,
 - 2) obszary działań ochronnych,
 - 3) zakres prac związanych z ochroną przyrody i kształtowaniem krajobrazu obszarów wymienionych w pkt 2,
 - 4) sposoby eliminacji lub minimalizacji zagrożeń dla przyrody,

- 5) obszary i sposoby ich udostępniania dla celów naukowych, dydaktycznych, edukacyjnych, turystycznych i rekreacyjnych oraz dla innych form gospodarowania,
 - 6) ustalenia do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.
4. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady sporządzania projektu planu ochrony dla:
- 1) parku narodowego,
 - 2) rezerwatu przyrody,
 - 3) parku krajobrazowego,
- uwzględniając formy ochrony przyrody, charakterystykę ekosystemów oraz dopuszczalne sposoby gospodarczego korzystania z zasobów przyrody w parkach krajobrazowych oraz kierując się potrzebą ochrony różnorodności biologicznej.
5. Dla parków narodowych lub rezerwatów przyrody, dla których nie sporządzono planów ochrony, organ sprawujący bezpośredni nadzór sporządza projekt rocznych zadań ochronnych, ustanawianych w drodze rozporządzenia przez właściwe organy. Zadania te obejmują:
- 1) identyfikację i opis zagrożeń wewnętrznych i zewnętrznych oraz sposoby ich eliminacji,
 - 2) sposoby i zakres prowadzenia ochrony czynnej.
6. Plany ochrony dla rezerwatów przyrody, o których mowa w art. 23 ust. 3 lub parków krajobrazowych położonych na terenie dwu lub więcej województw, właściwi wojewodowie ustanawiają, w porozumieniu, w drodze rozporządzeń.”;

13) w art. 14:

a) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

- „4. Na obszarach graniczących z parkiem narodowym wyznacza się otulinę.
5. W otulinie, o której mowa w ust. 4, może być utworzona strefa ochronna zwierząt łownych, której obszar nie podlega włączeniu w granice obwodów łowieckich.”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a i 5b w brzmieniu:

- „5a. Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze rozporządzenia, ustanawia strefę ochronną zwierząt łownych, określa obszary wchodzące w jej skład oraz szczegółowe zasady utrzymania właściwej liczebności i struktury populacji poszczególnych gatunków zwierząt łownych. Minister właściwy do spraw środowiska, wydając rozporządzenie, będzie kierował się potrzebą:
 - 1) ochrony zwierząt łownych w parkach narodowych,
 - 2) stworzenia strefy bezpieczeństwa dla zwierząt łownych wychodzących na żerowiska poza granice parku narodowego,

3) utrzymania właściwej liczebności i struktury populacji poszczególnych gatunków zwierząt łownych na obszarze parku narodowego w celu zachowania równowagi przyrodniczej.

5b. Gospodarowanie zwierzętami łownymi w strefie, o której mowa w ust. 5 należy do zadań dyrektora parku narodowego.”,

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Park narodowy jest udostępniany społeczeństwu na warunkach określonych w planie ochrony. Warunki udostępniania parku narodowego obejmują w szczególności czas oraz wyznaczone miejsca, w których możliwe jest przebywanie ludzi.”,

d) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Za wstęp lub korzystanie z wartości przyrody parku narodowego, jego urządzeń i obiektów mogą być pobierane opłaty, których stawki ustala dyrektor parku narodowego. Stawka opłaty za wstęp do parku narodowego nie może przekroczyć 0,75% najniższego wynagrodzenia za pracę pracowników, określonego na podstawie Kodeksu pracy. Opłaty są przeznaczane na utrzymanie infrastruktury turystycznej i edukacyjnej parku narodowego oraz inne zadania z zakresu ochrony przyrody.”,

e) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Utworzenie parku narodowego, powiększenie lub zmniejszenie jego obszaru, następuje w drodze rozporządzenia Rady Ministrów, które określa:

- 1) nazwę parku narodowego,
- 2) jego obszar,
- 3) otulinę,
- 4) nieruchomości Skarbu Państwa nie przechodzące w trwałe zarząd parku narodowego,
- 5) zakazy właściwe dla danego parku narodowego wybrane spośród wymienionych w art. 23a.”,

f) po ust. 7 dodaje się ust. 7a i 7b w brzmieniu:

„7a. Likwidacja parku narodowego może nastąpić w drodze rozporządzenia Rady Ministrów, wyłącznie w razie bezpowrotnej utraty jego wartości przyrodniczych i kulturowych.

7b. Utworzenie, powiększenie, zmniejszenie lub likwidacja parku narodowego może nastąpić tylko po uzgodnieniu z właściwymi miejscowo organami zainteresowanych jednostek samorządu terytorialnego, na których obszarze działania planuje się powyższe zmiany, oraz po zaopiniowaniu, w terminie jednego miesiąca od dnia przedłożenia tych zmian, przez zainteresowane organizacje pozarządowe. Niezłożenie opinii w przewidzianym terminie uznaje się za brak uwag.”,

g) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Minister właściwy do spraw środowiska nadaje statut parku narodowego w drodze rozporządzenia, kierując się zasadami ochrony przyrody na obszarze parku.”,

h) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Projekty miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego w części dotyczącej parku narodowego i jego otuliny wymagają uzgodnienia z dyrektorem parku narodowego.”,

i) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Nieruchomości Skarbu Państwa, z zastrzeżeniem ust. 7 pkt 4 i ust. 10a, położone w granicach parku narodowego, zostają oddane w trwałą zarząd parku narodowego, na zasadach określonych w przepisach o gospodarce nieruchomościami.”,

j) po ust. 10 dodaje się ust. 10a w brzmieniu:

„10a. Administrowanie obszarami morskimi, wchodzącymi w skład parku narodowego, regulują odrębne przepisy.”,

k) ust. 13 otrzymuje brzmienie:

„13. W parkach narodowych oraz w rezerwach przyrody grunty objęte ochroną ścisłą, częściową lub krajobrazową, budynki i budowle trwale z gruntem związane, służące bezpośrednio osiągnięciu celów z zakresu ochrony przyrody są zwolnione z podatków i opłat określonych w innych ustawach, z wyjątkiem podatku leśnego obliczanego według zasad określonych dla lasów ochronnych oraz podatku rolnego od gruntów rolnych obliczanego według zasad określonych w odrębnych ustawach.”,

l) po ust. 13 dodaje się ust. 13a w brzmieniu:

„13a. Z tytułu zwolnienia z podatków i opłat, o których mowa w ust. 13 jednostkom samorządu terytorialnego przysługuje z budżetu państwa zwrot utraconych dochodów.”;

14) w art. 16:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dyrektora parku narodowego powołuje minister właściwy do spraw środowiska po zasięgnięciu opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody w ciągu 14 dni od dnia wystąpienia o opinię.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Minister właściwy do spraw środowiska odwołuje dyrektora parku narodowego po wyrażeniu opinii przez Państwową Radę Ochrony Przyrody w ciągu 14 dni od dnia wystąpienia o opinię, z wyjątkiem przypadków odwołania z przyczyn, o których mowa w art. 52 Kodeksu pracy.”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Przy dyrektorze parku narodowego działa rada parku jako organ opiniodawczy i doradczy dyrektora parku narodowego.”,

d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze zarządzenia powołuje radę parku narodowego spośród działających na rzecz ochrony przyrody, przedstawicieli:

1) nauki,

- 2) praktyki,
- 3) właściwego terytorialnie samorządu gminnego,
- 4) organizacji społecznych,
- 5) organizacji gospodarczych

na trzyletnią kadencję określając jej skład i zakres działania.”,

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Dyrektor parku narodowego wydaje, na podstawie odrębnych przepisów, decyzje administracyjne w sprawach ochrony przyrody na terenie parku narodowego.”,

f) w ust. 6 w pkt 1 wyrazy „art. 199, 213 i 215” zastępuje się wyrazami „art. 290 i 291”;

15) w art. 17 po ust. 2 dodaje się ust. 2a-2h w brzmieniu:

„2a. Bezpłatne mieszkanie, o którym mowa w ust. 2, przysługuje pracownikom zatrudnionym na stanowiskach:

- 1) dyrektora parku,
- 2) zastępcy dyrektora parku,
- 3) głównego księgowego,
- 4) głównego specjalisty do spraw ochrony przyrody,
- 5) głównego specjalisty do spraw dydaktyki,
- 6) głównego specjalisty do spraw udostępniania parku,
- 7) nadleśniczego,
- 8) konserwatora obrębu ochronnego,
- 9) leśniczego,
- 10) konserwatora obwodu ochronnego,
- 11) podleśniczego,
- 12) starszego strażnika,
- 13) strażnika,
- 14) kierownika ośrodka hodowli zwierząt,
- 15) kierownika szkółki,
- 16) komendanta Straży Parku,
- 17) zastępcy komendanta Straży Parku,
- 18) dowódcy grupy terenowej Straży Parku,
- 19) starszego strażnika Straży Parku,
- 20) strażnika Straży Parku.

2b. Przez bezpłatne mieszkanie należy rozumieć przydzielony przez park narodowy lokal mieszkalny w budynku wielomieszkaniowym lub wolnostojącym, o powierzchni nie mniejszej niż 50 m², za który pracownik uprawniony nie płaci czynszu.

2c. W przypadku:

- 1) braku możliwości dostarczenia mieszkania przez park narodowy uprawnionemu pracownikowi,
 - 2) posiadania przez uprawnionego pracownika lokalu mieszkalnego, który stanowi jego własność,
- wypłaca się ekwiwalent za niewykorzystywanie bezpłatnego mieszkania.

2d. Ekwiwalent, o którym mowa w ust. 2c, wypłaca się w wysokości średniej stawki czynszu w stosunkach wolnego najmu w danej miejscowości przy przysługującej maksymalnej powierzchni normatywnej dla liczby osób pozostających z pracownikiem we wspólnym gospodarstwie domowym, jednak nie więcej niż za 70 m².

2e. Dla potrzeb obliczenia i wypłaty ekwiwalentu za niewykorzystywanie bezpłatnego mieszkania ustala się, z zastrzeżeniem ust. 2d, następujące wielkości normatywnej powierzchni użytkowej w przeliczeniu na liczbę osób pozostających z pracownikiem we wspólnym gospodarstwie domowym:

- 1) 35 m² - dla 1 osoby,
- 2) 40 m² - dla 2 osób,
- 3) 45 m² - dla 3 osób,
- 4) 55 m² - dla 4 osób,
- 5) 65 m² - dla 5 osób,
- 6) 70 m² - dla 6 lub więcej osób.

2f. Normy powierzchni użytkowej podwyższa się o 10 m², jeżeli w lokalu mieszka osoba niepełnosprawna poruszająca się na wózku.

2g. W przypadku zbiegu uprawnień do bezpłatnego mieszkania dwu i więcej osób prowadzących wspólne gospodarstwo domowe, zapewnia się tylko jeden lokal, o którym mowa w ust. 2b, albo wypłaca tylko jeden ekwiwalent.

2h. Minister właściwy do spraw środowiska określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb i szczegółowe zasady obliczania oraz tryb i terminy wypłacania ekwiwalentu za niewykorzystywanie bezpłatnego mieszkania, uwzględniając specyfikę parków narodowych oraz warunki lokalne,
- 2) tryb przydzielania i zwalniania mieszkań pracownikom zatrudnionym na stanowiskach, o których mowa w art. 17 ust. 2a, kierując się potrzebą zapewnienia prawidłowego funkcjonowania Służby Parków Narodowych.”;

16) w art. 18:

a) w ust. 2:

- w pkt 4 po wyrazie „przestępstwa” dodaje się wyrazy „lub wykroczenia”,

- pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) zabezpieczenia jako dowodów rzeczowych, za pokwitowaniem, przedmiotów pochodzących z przestępstwa lub wykroczenia, a także narzędzi i środków służących do ich popełnienia,”

- pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) noszenia broni palnej długiej lub krótkiej, broni gazowej, ręcznego miotacza gazu, pałki służbowej, kajdanek, posługiwania się psem służbowym.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przy wykonywaniu czynności, o których mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego lub przepisy Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.”,

c) w ust. 3 po wyrazie „gazu” stawia się przecinek i dodaje wyrazy „pałki służbowej, kajdanek, prowadnic dla nieletnich, psa służbowego”;

17) art. 19 otrzymuje brzmienie:

„Art. 19. Uprawnienia i obowiązki funkcjonariusza Straży Parku, o których mowa w art. 18, przysługują dyrektorowi parku narodowego, jego zastępcom, nadleśniczemu, konserwatorowi obrębu ochronnego, leśniczemu, konserwatorowi obwodu ochronnego, podleśniczemu, starszemu strażnikowi i strażnikowi, wchodzącym w skład Służby Parków Narodowych.”;

18) art. 20 otrzymuje brzmienie:

„Art. 20. Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze rozporządzenia, określi dla Służby Parków Narodowych:

- 1) stanowiska oraz wymagania kwalifikacyjne jakie powinni spełniać pracownicy zatrudnieni na poszczególnych stanowiskach, z uwzględnieniem wykształcenia oraz stażu pracy,
- 2) wzory umundurowania dla osób uprawnionych do ich noszenia oraz oznak służbowych dla poszczególnych stanowisk, w tym: wzory umundurowania wyjściowego i polowego na odpowiednie pory roku, wzory przedmiotów uzupełniających mundury, kolor, wzór orła umieszczonego na czapkach służbowych dla pracowników zatrudnionych na określonych stanowiskach, okres ich użytkowania, kierując się potrzebą rozróżnienia cech szczególnych umundurowania pracowników zatrudnionych na poszczególnych stanowiskach w tym funkcjonariuszy Straży Parku Narodowego .”;

19) w art. 21:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dyrektora Krajowego Zarządu Parków Narodowych powołuje minister właściwy do spraw środowiska po zasięgnięciu opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody w ciągu 14 dni od dnia wystąpienia o opinię.”,

b) dodaje się ust. 2a:

„2a. Minister właściwy do spraw środowiska odwołuje dyrektora Krajowego Zarządu Parków Narodowych po wyrażeniu opinii przez Państwową Radę Ochrony Przyrody w ciągu 14 dni od dnia wystąpienia o opinię, z wyjątkiem przypadków odwołania z przyczyn, o których mowa w art. 52 Kodeksu pracy.”,

c) w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) zatwierdzanie planów finansowych oraz sporządzanie sprawozdań zbiorczych z działalności parków narodowych,”;

20) w art. 23:

a) w ust. 1 po wyrazie „ekosystemy” dodaje się wyrazy „w tym siedliska przyrodnicze, a także”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wojewoda, w drodze rozporządzenia, uznaje za rezerwat przyrody obszar, o którym mowa w ust. 1, określając jego nazwę, położenie, szczególne cele ochrony, zakazy właściwe dla danego rezerwatu wybrane spośród wymienionych w art. 23a ust. 1, oraz może wyznaczyć otulinę, a także organ sprawujący bezpośrednio nadzór nad rezerwatem.”;

c) w ust. 3a po wyrazie „Wojewoda” dodaje się wyrazy „po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej komisji ochrony przyrody”;

d) skreśla się ust. 4,

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Jeżeli obowiązek utworzenia rezerwatu wynika z zobowiązań międzynarodowych, a wojewoda takiego rezerwatu nie uznał, minister właściwy do spraw środowiska może uznać, w drodze rozporządzenia, za rezerwat przyrody obszar, w granicach którego znajdują się siedliska przyrodnicze, gatunki roślin i zwierząt uznane za ginące lub zagrożone wyginięciem, jak również elementy przyrody nieożywionej mającej istotną wartość ze względów naukowych, przyrodniczych, kulturowych lub krajobrazowych. Rozporządzenie określa nazwę, położenie, szczególne cechy ochrony, zakazy właściwe dla danego rezerwatu przyrody wybrane spośród wymienionych w art. 23a ust. 1 oraz organ sprawujący bezpośrednio nadzór nad rezerwatem.”;

f) skreśla się ust. 6,

g) po ust. 6 dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. Wojewoda, w drodze rozporządzenia, może wprowadzić opłaty za wstęp na obszar rezerwatu przyrody lub za korzystanie z wartości jego przyrody, kierując się potrzebą utrzymania infrastruktury turystycznej i edukacyjnej w tym rezerwacie przyrody.”;

21) po art. 23 dodaje się art. 23a w brzmieniu:

„Art. 23a. 1. W parku narodowym oraz rezerwacie przyrody, zabrania się:

- 1) polowania, wędkowania, rybołówstwa, chwytania dziko żyjących zwierząt, płoszenia ich i zabijania, zbierania poroży zwierzyny płowej, niszczenia nor i legowisk zwierzęcych oraz gniazd ptasich i wybierania z nich jaj,
- 2) pozyskiwania, niszczenia lub uszkodzania drzew i innych roślin,
- 3) wysypywania, zakopywania i wylewania odpadów lub innych nieczystości, innego zanieczyszczania wód, gleby oraz powietrza,
- 4) dokonywania zmian przedmiotów ochrony i obszarów objętych ochroną,

- 5) używania, użytkowania, uszkodzania oraz zanieczyszczania przedmiotów oraz obszarów objętych ochroną,
- 6) zmiany stosunków wodnych, regulacji rzek i potoków, jeżeli służą one innym celom niż ochrona przyrody,
- 7) wydobywania skał, minerałów, w tym torfu i bursztynu,
- 8) niszczenia gleby lub zmiany sposobu jej użytkowania,
- 9) palenia ognisk, wyrobów tytoniowych, używania źródeł światła o otwartym płomieniu poza miejscami wyznaczonymi,
- 10) prowadzenia działalności wytwórczej, handlowej, a także rolniczej, hodowlanej lub chowu zwierząt,
- 11) zbioru poza miejscami wyznaczonymi dziko rosnących roślin, grzybów oraz ich części,
- 12) ruchu pieszego, rowerowego, narciarskiego, jazdy konnej wierzchem poza szlakami do tego wyznaczonymi,
- 13) wprowadzania psów bez smyczy i kagańca,
- 14) wspinaczki, eksploracji jaskiń lub zbiorników wodnych poza miejscami do tego wyznaczonymi,
- 15) ruchu pojazdów poza drogami publicznymi i innymi drogami do tego wyznaczonymi,
- 16) umieszczania tablic, napisów, ogłoszeń reklamowych i innych znaków nie związanych z ochroną przyrody, z wyjątkiem znaków drogowych i innych związanych z ochroną porządku i bezpieczeństwa publicznego, na przedmiotach lub obszarach objętych ochroną,
- 17) sprzedaży i spożywania napojów alkoholowych poza miejscami do tego wyznaczonymi,
- 18) zakłócania ciszy,
- 19) używania łodzi motorowych, uprawiania sportów wodnych i motorowych, pływania, żeglowania poza akwenami lub szlakami do tego wyznaczonymi,
- 20) używania motolotni, lotni i spadolotni,
- 21) wykonywania lotów cywilnymi statkami powietrznymi poniżej 2000 metrów wysokości względnej, z wyjątkiem lotów patrolowych i interwencyjnych Lasów Państwowych, Państwowej Straży Pożarnej, administracji morskiej oraz związanych z ochroną bezpieczeństwa publicznego lub ochroną granicy państwowej,
- 22) wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu,
- 23) biwakowania poza miejscami wyznaczonymi,
- 24) prowadzenia badań naukowych w parku narodowym bez zgody dyrektora parku, a w rezerwacie przyrody bez zgody właściwego organu uznającego obszar za rezerwat przyrody,

- 25) wprowadzania gatunków roślin lub zwierząt poza ich naturalne miejsca występowania,
- 26) wprowadzania organizmów zmodyfikowanych genetycznie.

2. Zakazy, o których mowa w ust. 1, nie dotyczą:

- 1) wykonywania zabiegów wynikających z planu ochrony lub rocznych zadań ochronnych, a także w przypadku konieczności likwidacji nagłych zagrożeń, czynności nie ujętych w planie ochrony lub rocznych zadaniach ochronnych za zgodą organu ustanawiającego plan ochrony lub roczne zadania ochronne,
- 2) prowadzenia akcji ratowniczej oraz działań związanych z bezpieczeństwem publicznym, zapobieganiem lub likwidacją skutków klęski żywiołowej,
- 3) wykonywania zadań z zakresu obronności kraju w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa państwa,
- 4) obszarów objętych ochroną krajobrazową w trakcie ich gospodarczego wykorzystywania przez jednostki organizacyjne, osoby prawne lub fizyczne oraz wykonywania prawa własności, zgodnie z przepisami Kodeksu cywilnego.

3. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 21, w stosunku do rezerwatu przyrody utworzonego na podstawie art. 23 ust. 3, wojewoda może wprowadzić po uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw transportu.

4. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 10, nie dotyczy prowadzenia działalności na obszarze objętym ochroną krajobrazową, określonej w planie ochrony.”;

22) art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Art. 24. 1. Park krajobrazowy jest obszarem chronionym ze względu na wartości przyrodnicze, historyczne i kulturowe, a celem jego utworzenia jest zachowanie, popularyzacja i upowszechnianie tych wartości w warunkach zrównoważonego rozwoju.

2. Grunty rolne, leśne i inne nieruchomości znajdujące się w granicach parku krajobrazowego pozostawia się w gospodarczym wykorzystaniu.

3. Wokół parku krajobrazowego może być utworzona otulina.

4. Utworzenie parku krajobrazowego następuje, w drodze rozporządzenia wojewody, po uzgodnieniu z właściwymi miejscowo organami zainteresowanych jednostek samorządu terytorialnego.

5. Wojewoda określa w rozporządzeniu nazwę parku krajobrazowego, obszar parku i otuliny, jeżeli została utworzona oraz wybiera właściwe dla danego parku krajobrazowego zakazy spośród wymienionych w art. 26a ust. 1, kierując się potrzebą ochrony przyrody.”;

23) dodaje się art. 24a - 24c w brzmieniu:

- „Art. 24a. 1. Działalność parków krajobrazowych koordynuje minister właściwy do spraw środowiska.
2. Parkiem krajobrazowym kieruje dyrektor parku krajobrazowego.
 3. Dyrektora parku krajobrazowego powołuje wojewoda po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej komisji ochrony przyrody.
 4. Wojewoda odwołuje dyrektora parku krajobrazowego, po wyrażeniu opinii przez wojewódzką komisję ochrony przyrody, w ciągu 14 dni od dnia wystąpienia o opinię, z wyjątkiem przypadków odwołania z przyczyn, o których mowa w art. 52 Kodeksu pracy.
 5. Dyrektora parku krajobrazowego, położonego na terenie kilku województw, powołuje minister właściwy do spraw środowiska w uzgodnieniu z wojewodami po zasięgnięciu opinii właściwych wojewódzkich komisji ochrony przyrody.
 6. Minister właściwy do spraw środowiska w uzgodnieniu z wojewodami, odwołuje dyrektora parku krajobrazowego, o którym mowa w ust. 5, po wyrażeniu opinii przez wojewódzkie komisje ochrony przyrody w ciągu 14 dni od dnia wystąpienia o opinię, z wyjątkiem przypadków odwołania z przyczyn, o których mowa w art. 52 Kodeksu pracy.
 7. Do zadań dyrektora parku krajobrazowego należy w szczególności:
 - 1) ochrona przyrody zgodnie z rozporządzeniem o utworzeniu parku krajobrazowego,
 - 2) organizacja działalności naukowej, dydaktycznej, turystycznej oraz rekreacyjnej na terenie parku krajobrazowego i jego otuliny,
 - 3) wydawanie z upoważnienia wojewody decyzji administracyjnych w zakresie ochrony przyrody na terenie parku krajobrazowego i jego otuliny,
 - 4) współdziałanie w zakresie ochrony przyrody z jednostkami organizacyjnymi, osobami prawnymi i fizycznymi.
 8. W celu zarządzania parkami krajobrazowymi mogą być tworzone zespoły parków krajobrazowych.
 9. Do dyrektora zespołu parków krajobrazowych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące dyrektora parku krajobrazowego.
 10. Na terenie zarządzanym przez Lasy Państwowe znajdującym się w granicach parku krajobrazowego, zadania w zakresie ochrony przyrody wykonuje samodzielnie miejscowy nadleśniczy, zgodnie z planem ochrony parku krajobrazowego, uwzględnionym w planie urządzania lasu.
- Art. 24b. 1. Przy dyrektorze parku krajobrazowego działa rada parku jako organ opiniodawczo-doradczy.
2. Radę parku powołuje właściwy wojewoda spośród działających na rzecz ochrony przyrody, przedstawicieli:
 - 1) nauki,

- 2) praktyki,
 - 3) właściwego terytorialnie samorządu gminnego,
 - 4) organizacji społecznych,
 - 5) organizacji gospodarczych
- na trzyletnią kadencję określając jej skład i zakres działania.
3. Radę parku dla parku położonego na terenie kilku województw powołuje wojewoda, na którego obszarze działania znajduje się największa część parku, w porozumieniu z pozostałymi wojewodami.
 4. Do rady parku zespołu parków krajobrazowych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące rady parku krajobrazowego.

Art. 24c. 1. Tworzy się Służbę Parków Krajobrazowych.

2. Pracownicy zaliczeni do Służby Parków Krajobrazowych mają prawo do bezpłatnego umundurowania.
3. Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze rozporządzenia, określi dla Służby Parków Krajobrazowych:
 - 1) stanowiska i wymagania kwalifikacyjne na poszczególne stanowiska, z uwzględnieniem wykształcenia oraz stażu pracy,
 - 2) wzory umundurowania dla osób uprawnionych do ich noszenia oraz oznak służbowych dla poszczególnych stanowisk, w tym: wzory umundurowania wyjściowego i polowego na odpowiednie pory roku, wzory przedmiotów uzupełniających mundury, kolor, wzór orła umieszczonego na czapkach służbowych dla pracowników zatrudnionych na określonych stanowiskach, okres ich użytkowania, kierując się potrzebą rozróżnienia cech szczególnych umundurowania pracowników zatrudnionych na określonych stanowiskach.”;

24) art. 26 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 26. 1. Obszar chronionego krajobrazu jest terenem chronionym ze względu na:
- 1) wyróżniające się krajobrazowo tereny o zróżnicowanych ekosystemach, wartościowe w szczególności ze względu na możliwość zaspokajania potrzeb związanych z masową turystyką i wypoczynkiem, lub
 - 2) istniejące albo odtwarzane korytarze ekologiczne.
2. Celem tworzenia obszarów chronionego krajobrazu może być w szczególności zapewnienie powiązania terenów poddanych ochronie w system obszarów chronionych, o którym mowa w art. 13 ust. 2.”;

25) po art. 26 dodaje się art. 26a w brzmieniu:

- „Art. 26a. 1. W parku krajobrazowym oraz na obszarze chronionego krajobrazu zabrania się:
- 1) lokalizowania nowych obiektów i instalowania nowych urządzeń, inwestycji szkodliwych dla środowiska oraz inwestycji

mogących pogorszyć stan środowiska lub trwale naruszyć walory krajobrazowe, lokalizacji budownictwa letniskowego poza miejscami wyznaczonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego,

- 2) utrzymywania otwartych rowów i zbiorników ściekowych,
 - 3) dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli służą innym celom niż ochrona przyrody i zrównoważone wykorzystanie użytków rolnych i leśnych oraz gospodarki rybackiej,
 - 4) likwidowania małych zbiorników wodnych, starorzeczy oraz obszarów wodnoblotnych,
 - 5) wylewania gnojowicy, z wyjątkiem nawożenia własnych gruntów rolnych,
 - 6) lokalizacji ośrodków chowu, hodowli - posługujących się metodą bezściółkową,
 - 7) organizowania rajdów motorowych i samochodowych oraz pokazów lotów akrobacyjnych,
 - 8) umieszczania tablic reklamowych poza obszarami zabudowanymi,
 - 9) likwidowania zadrzewień śródpolnych, przydrożnych i nadwodnych,
 - 10) umyślnego zabijania dziko żyjących zwierząt, niszczenia nor, legowisk zwierzęcych, tarlisk i złożonej ikry, ptasich gniazd oraz wybierania jaj,
 - 11) wypalania roślinności i pozostałości roślinnych, wydobywania skał, minerałów, torfu oraz niszczenia gleby,
 - 12) wysypywania, zakopywania i wylewania odpadów lub innych nieczystości, poza miejscami do tego wyznaczonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego,
 - 13) zanieczyszczania wód, gleby oraz powietrza, ponad wielkości określone na podstawie odrębnych przepisów,
 - 14) wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem obiektów związanych z zabezpieczeniem przeciwsztormowym lub przeciwpowodziowym,
 - 15) używania łodzi motorowych na otwartych zbiornikach wodnych.
2. Zakazy, o których mowa w ust. 1, nie dotyczą zadań realizowanych na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa, w przypadkach zagrożenia bezpieczeństwa państwa.
 3. Zakaz, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, nie dotyczy inwestycji realizujących cele publiczne.
 4. Zakaz określony w ust. 1 pkt 10 i 15 nie dotyczy gospodarki łowieckiej lub rybackiej prowadzonej w oparciu o odrębne przepisy oraz racjonalnej gospodarki rolnej i leśnej.”;

26) art. 27 otrzymuje brzmienie::

„Art. 27. Ochrona gatunkowa roślin i zwierząt ma na celu zabezpieczenie dziko występujących roślin lub zwierząt oraz ich siedlisk, a w szczególności gatunków rzadko występujących, endemicznych, podatnych na zagrożenia i zagrożonych wyginięciem oraz objętych ochroną na podstawie umów międzynarodowych, jak też zachowanie różnorodności gatunkowej i genetycznej.;

27) po art. 27 dodaje się art. 27a-27e w brzmieniu:

„Art. 27a. 1. W stosunku do rodzimych, dziko występujących roślin objętych ochroną gatunkową, zabrania się:

- 1) pozyskiwania, umyślnego niszczenia lub uszkodzania,
- 2) umyślnego niszczenia ich siedlisk,
- 3) zbioru, przetrzymywania, posiadania, preparowania, przetwarzania roślin oraz ich części,
- 4) dokonywania zmian stosunków wodnych, stosowania środków chemicznych, niszczenia ściółki leśnej, gleby w pobliżu stanowisk roślin chronionych,
- 5) zbywania, nabywania, oferowania do sprzedaży, darowizny,
- 6) wwożenia i wywożenia poza granicę państwa żywych, martwych, przetworzonych, spreparowanych w całości albo ich części oraz produktów pochodnych.

2. Zakazy, o których mowa w ust. 1, nie dotyczą:

- 1) wykonywania czynności związanych z prowadzeniem racjonalnej gospodarki człowieka, a w szczególności: rolnej, leśnej lub rybackiej,
- 2) zbioru grzybów gatunków objętych ochroną częściową w celach konsumpcyjnych,
- 3) usuwania roślin niszczących materiały lub budynki,
- 4) zwalczania roślin zagrażających zdrowiu lub życiu ludzi lub zwierząt,
- 5) pozyskiwania roślin objętych ochroną częściową, ich części lub produktów pochodnych jeżeli zainteresowane podmioty uzgodniły z wojewodą miejsca pozyskiwania, ich ilości oraz terminy,
- 6) przetrzymywania, zbywania, nabywania, oferowania do sprzedaży, wymiany, darowizny, a także wywożenia poza granicę państwa, żywych, martwych, przetworzonych, spreparowanych w całości albo ich części i produktów pochodnych roślin, o których mowa w pkt 5.

Art. 27b. 1. W stosunku do rodzimych dziko występujących zwierząt objętych ochroną gatunkową, zabrania się:

- 1) umyślnego zabijania, okaleczania, chwytania, pozyskiwania, przetrzymywania, a także posiadania żywych, martwych, w całości lub ich części,
- 2) płoszenia, niepokojenia, fotografowania, filmowania, obserwacji z odległości powodującej zaniepokojenie zwierząt, w

tym w czasie snu zimowego lub w okresie rozrodu i wychowu młodych, bez zezwolenia wojewody,

- 3) umyślnego niszczenia ich siedlisk,
- 4) preparowania martwych, w tym znalezionych, zwierząt lub ich części, bez zezwolenia wojewody,
- 5) przetrzymywania spreparowanych zwierząt lub ich części, bez zezwolenia wojewody,
- 6) umyślnego niszczenia ich gniazd, tarlisk, nor, legowisk, żeremi oraz jaj, ikry, postaci młodocianych i form rozwojowych,
- 7) wybierania, posiadania i przetrzymywania jaj oraz wydmszek,
- 8) przemieszczania z miejsc regularnego przebywania na inne miejsca, w tym także urodzonych i hodowanych w niewoli, na stanowiska naturalne,
- 9) zbywania, nabywania, oferowania do sprzedaży, wymiany, darowizny, a także wwożenia i wywożenia poza granice państwa żywych, martwych, spreparowanych w całości albo ich części oraz produktów pochodnych,
- 10) niszczenia mrowisk w lasach.

2. Zakazy, o których mowa w ust. 1, nie dotyczą:

- 1) usuwania w okresie od dnia 1 września do końca lutego gniazd ze skrzynek lęgowych dla ptaków,
- 2) usuwania od dnia 1 września do końca lutego gniazd ptasich z budynków, obiektów inżynierskich i terenów zieleni, jeżeli wymagają tego względy bezpieczeństwa lub sanitarne,
- 3) filmowania, fotografowania zwierząt w obrębie zabudowań i w miejscach ogólnodostępnych,
- 4) chwytania na terenach zabudowanych, przez uprawnione podmioty, zabłąkanych zwierząt i przemieszczania ich do miejsc regularnego przebywania,
- 5) chwytania zwierząt rannych i osłabionych, w celu udzielenia im pomocy weterynaryjnej i przemieszczenia do ośrodka rehabilitacji,
- 6) wykonywania czynności związanych z prowadzeniem racjonalnej gospodarki człowieka, a w szczególności rolnej, leśnej lub rybackiej,
- 7) pozyskiwania zwierząt gatunków objętych ochroną częściową, ich części lub produktów pochodnych, jeżeli zainteresowane podmioty uzgodniły z wojewodą miejsca pozyskiwania, ich ilości oraz terminy,
- 8) przetrzymywania, zbywania, nabywania, oferowania do sprzedaży, wymiany, darowizny, a także wywożenia poza granicę państwa żywych, martwych, spreparowanych w całości

ści albo ich części i produktów pochodnych zwierząt, o których mowa w pkt 7.

3. W stosunku do miejsc rozrodu i regularnego przebywania zwierząt gatunków chronionych, dla których wojewoda ustala granice tych miejsc, zabrania się dokonywania zmian polegających na wycinaniu drzew lub krzewów, prowadzeniu robót melioracyjnych, wznoszeniu obiektów, urządzeń i instalacji oraz prowadzeniu prac mających wpływ na ochronę miejsc rozrodu i regularnego przebywania tych zwierząt, a także zabrania się przebywania ludzi, bez zgody wojewody.

Art. 27c. 1. Organy ochrony przyrody podejmują działania w celu ratowania gatunków zagrożonych wyginięciem.

2. Jeżeli zmiany w środowisku zagrażają roślinom lub zwierzętom gatunków chronionych wojewoda jest obowiązany, po zasięgnięciu opinii wojewódzkiej komisji ochrony przyrody, podjąć stosowne działania w celu zapewnienia trwałego zachowania danego gatunku i jego siedliska, bądź zapobieżenia szkodom lub ich ograniczenia.
3. Wojewoda ustala i likwiduje granice miejsc rozrodu i regularnego przebywania zwierząt gatunków chronionych, wymienionych w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 5 pkt 2, oraz prowadzi wykaz tych miejsc.
4. Wojewoda, w drodze rozporządzenia, może wprowadzić na terenie województwa, na czas określony, ochronę gatunków roślin lub zwierząt nie objętych ochroną, o której mowa w ust. 5, a także właściwe dla nich zakazy wybrane spośród wymienionych w art. 27a ust. 1 oraz art. 27b ust. 1, a także odstępstwa od zakazów wybrane spośród wymienionych w art. 27a ust. 2 oraz art. 27b ust. 2.
5. Minister właściwy do spraw środowiska, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa, w drodze rozporządzeń, określi:
 - 1) listę gatunków roślin rodzimych, dziko występujących objętych ochroną gatunkową ścisłą i częściową oraz zakazy właściwe dla tych gatunków, wybrane spośród wymienionych w art. 27a ust. 1, a także odstępstwa od zakazów wybrane spośród wymienionych w art. 27a ust. 2.
 - 2) listę gatunków zwierząt rodzimych, dziko występujących objętych ochroną gatunkową ścisłą i częściową, w tym gatunków, dla których ustala się granice miejsc rozrodu i regularnego przebywania oraz terminy ochrony tych miejsc, wyróżniając strefę ochrony ścisłej i częściowej, zakazy dla danych gatunków, wybrane spośród wymienionych w art. 27b ust. 1, a także odstępstwa od zakazów wybrane spośród wymienionych w art. 27b ust. 2.
6. Minister właściwy do spraw środowiska, wydając rozporządzenia, o których mowa w ust. 5, będzie kierował się potrzebą ochrony roślin lub zwierząt gatunków rzadko występujących, zagrożonych wyginięciem lub wrażliwych na zmiany środowiska przyrodni-

czego, ich siedlisk, w tym miejsc rozrodu i regularnego przebywania zwierząt.

7. Minister właściwy do spraw środowiska może zezwolić wyjątkowo na pozyskanie roślin i zwierząt chronionych oraz inne czynności podlegające ograniczeniu, zakazom lub nakazom.

Art. 27d. 1. Zabrania się przewożenia przez granicę państwa roślin lub zwierząt, ich części i produktów pochodnych, podlegających ograniczeniom na podstawie umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, bez zezwolenia ministra właściwego do spraw środowiska.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy tranzytu, o ile przepisy umowy międzynarodowej nie stanowią inaczej.

3. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, jest wydawane po spełnieniu warunków wynikających z postanowień umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną oraz odrębnych przepisów.

4. Minister właściwy do spraw środowiska odmawia wydania zezwolenia pomimo spełnienia warunków, o których mowa w ust. 3, w przypadku gdy:

- 1) importer, eksporter lub reeksporter wskazany we wniosku o wydanie zezwolenia, został skazany prawomocnym wyrokiem sądu za naruszenie przepisów umowy międzynarodowej, o której mowa w ust. 1, przepisów o ochronie przyrody lub o ochronie zwierząt - w okresie przed upływem 3 lat od dnia uprawomocnienia się wyroku,

- 2) wydanie zezwolenia, na warunkach wskazanych we wniosku o jego wydanie, naruszałoby inne przepisy krajowe albo przepisy drugiego państwa uczestniczącego w obrocie,

- 3) właściwy organ ustanowiony na mocy postanowień umowy międzynarodowej, o której mowa w ust. 1, wprowadził czasowe ograniczenia międzynarodowego obrotu określonymi roślinami lub zwierzętami, ich częściami lub produktami pochodnymi - w okresie obowiązywania tych ograniczeń albo

- 4) we wniosku o wydanie zezwolenia podano informacje niezgodne ze stanem faktycznym.

5. Minister właściwy do spraw środowiska cofa wydane zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, jeżeli:

- 1) po wydaniu zezwolenia zostaną ujawnione okoliczności, o których mowa w ust. 3a, uzasadniające odmowę wydania zezwolenia,

- 2) właściwy organ ustanowiony na mocy postanowień umowy międzynarodowej, o której mowa w ust. 1, złożył uzasadniony wniosek o cofnięcie zezwolenia,

- 3) organ kontrolujący złożył wniosek o cofnięcie zezwolenia, które zostało użyte niezgodnie z warunkami w nim zawartymi.

6. Zezwolenie zawiera warunki określające jego ważność.
7. Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze rozporządzenia, określi:
 - 1) listę roślin i zwierząt, o których mowa w ust. 1, oraz ich status ochronny odpowiadający ograniczeniom określonym umowami międzynarodowymi, których Rzeczpospolita Polska jest stroną,
 - 2) warunki i tryb wydawania zezwolenia, o którym mowa w ust. 1,
 - 3) wzór wniosku o wydanie zezwolenia oraz spis dokumentów, które należy dołączyć do wniosku,
 - 4) wzory zezwoleń,
 - 5) tryb postępowania z wydanymi zezwoleniami.

- Art. 27e. 1. Przechowywanie roślin i zwierząt, o których mowa w art. 27d ust. 1, oraz ich uprawa i hodowla wymaga wpisania do rejestru.
2. Rejestry, o których mowa w ust. 1, prowadzi starosta właściwy ze względu na miejsce przechowywania roślin lub zwierząt oraz prowadzenia upraw i hodowli. Rejestr powinien zawierać:
 - 1) liczbę porządkową,
 - 2) datę dokonania wpisu lub wykreślenia z niego,
 - 3) imię, nazwisko i adres posiadacza lub przechowującego,
 - 4) adres miejsca przechowywania, prowadzenia uprawy lub hodowli,
 - 5) wielkość powierzchni zajętych pod uprawę lub liczbę zwierząt,
 - 6) nazwę gatunku w języku łacińskim i polskim, jeżeli polska nazwa istnieje,
 - 7) opis oznakowania, jeżeli istnieje,
 - 8) cel posiadania lub przechowywania,
 - 9) numer i datę wydania zezwolenia na wwóz do kraju lub zezwolenia na pozyskanie,
 - 10) numer i datę dokumentu wydanego przez urzędowego lekarza weterynarii, potwierdzającego urodzenie zwierzęcia w hodowli.
 3. Obowiązek rejestrowania lub wykreślenia z rejestru powstaje z chwilą wejścia w posiadanie lub wyzbycia się rośliny lub zwierzęcia, wwozu do kraju lub wywozu za granicę, a także powstania zmiany w danych rejestrowych. Wniosek o dokonanie stosownego wpisu lub skreślenia z rejestru powinien być złożony właściwemu staroście w terminie 14 dni, licząc od dnia powstania obowiązku.
 4. Za dokonanie wpisu oraz wydanie wypisu z rejestru pobierana jest opłata skarbową.

5. Minister właściwy do spraw środowiska może, w drodze rozporządzenia, określić warunki znakowania określonych roślin i zwierząt objętych ochroną, rozpoznawalnych części tych roślin lub zwierząt albo opakowań zawierających produkty pochodne z nich otrzymane.
 6. Minister właściwy do spraw środowiska wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 5, będzie kierował się potrzebą przeciwdziałania nielegalnemu obrotowi chronionych roślin i zwierząt, rozpoznawalnych ich części i produktów pochodnych.”;
- 28) w art. 30 w ust. 1 wyrazy „itp.” zastępuje się wyrazami „oraz stanowiska rzadkich lub chronionych gatunków roślin i zwierząt, w tym miejsca ich sezonowego przebywania lub rozrodu”;
- 29) po art. 31 dodaje się art. 31a w brzmieniu:
- „Art. 31a. W stosunku do form ochrony przyrody, o których mowa w art. 28-31, zabrania się:
- 1) niszczenia, uszkodzenia lub przekształcania obiektu,
 - 2) wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem obiektów związanych z zabezpieczeniem przeciwsztorowym lub przeciwpowodziowym,
 - 3) uszkodzenia i zanieczyszczenia gleby,
 - 4) wysypywania, zakopywania i wylewania odpadów lub innych nieczystości,
 - 5) zaśmiecania obiektu i terenu wokół niego,
 - 6) dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli służą innym celom niż ochrona przyrody i zrównoważone wykorzystanie użytków rolnych i leśnych oraz gospodarki rybackiej,
 - 7) likwidowania małych zbiorników wodnych, starorzeczy oraz obszarów wodnobłotnych,
 - 8) wylewania gnojowicy, z wyjątkiem nawożenia własnych gruntów rolnych,
 - 9) lokalizacji budownictwa letniskowego poza miejscami wyznaczonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego,
 - 10) budowy budynków, budowli, obiektów małej architektury i tymczasowych obiektów budowlanych mogących mieć negatywny wpływ na obiekt chroniony bądź spowodować degradację krajobrazu.”;
- 30) art. 32 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 32. Wprowadzenie form ochrony przyrody, o których mowa w art. 26 i 28-31, następuje, w drodze rozporządzenia wojewody, które określa nazwę obszaru lub obiektu, jego położenie, w miarę potrzeb otulinę oraz zakazy dla nich właściwe wybrane spośród wymienionych w art. 26a ust. 1 i art. 31a.”;
- 31) w art. 33 w ust. 1 skreśla się zdanie drugie;
- 32) w art. 34 w ust. 1 wyrazy „pkt 4-6” zastępuje się wyrazami „pkt 4 i 6”;

33) art. 35 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 35. 1. Określenie obszarów poddanych ochronie, o których mowa w rozdziale 3, ustalenie otulin oraz zasad zagospodarowania tych obszarów następuje stosownie do krajowej strategii ochrony i umiarkowanego użytkowania różnorodności biologicznej oraz wynikającego z niej planu działań.
2. Krajową strategię ochrony i umiarkowanego użytkowania różnorodności biologicznej, wraz z programem działania, sporządza minister właściwy do spraw środowiska, a zatwierdza Rada Ministrów.”;

34) po art. 35 dodaje się art. 35a w brzmieniu:

- „Art. 35a. 1. Siedliska przyrodnicze poddaje się pod ochronę w drodze ustanowienia przez właściwy organ formy ochrony przyrody wybranej spośród wymienionych w art. 13 ust. 1 pkt 1 - 4 oraz 6.
2. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje siedlisk przyrodniczych podlegających ochronie, kierując się potrzebą ochrony siedlisk przyrodniczych zagrożonych zanikiem, mających ograniczony zasięg terytorialny wynikający z właściwości przyrodniczych charakterystycznych dla regionu przyrodniczo-klimatycznego, a także potrzebą zachowania różnorodności biologicznej.”;

35) w art. 36 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

- „1a. Budowa obiektów i urządzeń służących celom parku narodowego lub rezerwatu przyrody oraz związanych z prowadzeniem gospodarstwa rolnego i leśnego, jest dopuszczalna jeżeli ich lokalizacja, wielkość lub architektura nie spowoduje degradacji przyrody lub krajobrazu.”;

36) po art. 36 dodaje się art. 36a w brzmieniu:

- „Art. 36a. 1. Wydanie decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu dla inwestycji realizującej cel publiczny na obszarze parku krajobrazowego lub obszarze chronionego krajobrazu, wymaga uzgodnienia z właściwym wojewodą i sporządzenia oceny oddziaływania na środowisko.
2. Wojewoda wyraża zgodę, o której mowa w ust. 1, jeżeli:
- 1) z oceny oddziaływania na środowisko wynika, że realizacja nie wpłynie negatywnie na cel ochrony danego obszaru, a w szczególności inwestycja ta nie naruszy spójności krajowego systemu obszarów chronionych, albo
 - 2) z oceny oddziaływania na środowisko wynika, iż inwestycja ta wpłynie negatywnie na cel ochrony danego obszaru lub naruszy spójność krajowego systemu obszarów chronionych, ale jednocześnie przy braku rozwiązań alternatywnych możliwe jest uzupełnienie lub taka zmiana systemu obszarów chronionych, która zapewni jego spójność.
3. Jeżeli decyzja, o której mowa w ust. 1 dotyczy celu publicznego związanego z:
- 1) ochroną życia lub zdrowia ludzkiego,

2) bezpieczeństwem publicznym,

3) ochroną przyrody,

nie ma zastosowania warunek zawarty w ust. 2 pkt 2.

4. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta informuje ministra właściwego do spraw środowiska o wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 1.

37) skreśla się art. 37;

38) w art. 38 wyrazy „art. 37 ust. 1” zastępuje się wyrazami „art. 23a ust. 1, art. 26a ust. 1 i art. 31a”;

39) w art. 39:

a) w ust. 1 po wyrazach „parków narodowych” dodaje się wyrazy „i rezerwatów przyrody, o których mowa w art. 23 ust. 5”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Rejestry, dla poszczególnych form ochrony przyrody, o których mowa w ust. 1-3 powinny zawierać:

1) liczbę porządkową,

2) nazwę, jeżeli istnieje i formę ochrony przyrody,

3) datę utworzenia formy ochrony przyrody,

4) położenie geograficzne i administracyjne formy ochrony przyrody (obręb ewidencyjny, gmina, powiat, województwo),

5) powierzchnię z wyszczególnieniem formy własności i rodzajów gruntów,

6) krótki opis przedmiotu lub obiektu poddanego pod ochronę,

7) miejsce i datę ogłoszenia aktu o uznaniu lub utworzeniu szczególnej formy ochrony przyrody,

8) informację czy dana forma ochrony podlega ochronie w zakresie międzynarodowego prawa ochrony przyrody.”;

40) w art. 41:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W parkach narodowych lub rezerwach przyrody oraz w odniesieniu do gatunków chronionych roślin lub zwierząt stosuje się ochronę ścisłą lub ochronę częściową.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W parkach narodowych lub rezerwach przyrody, w których część gruntów pozostawiona jest w gospodarczym wykorzystaniu, na gruntach tych stosuje się ochronę krajobrazową.”;

41) art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Art. 42. 1. Zabrania się wprowadzania do środowiska przyrodniczego zwierząt lub roślin, a także ich form rozwojowych, obcych rodzimej faunie i florze.

2. Zabrania się przemieszczania w środowisku przyrodniczym zwierząt lub roślin, a także ich form rozwojowych, obcych rodzimej faunie i florze.
3. Zakazy, o których mowa w ust. 1 i 2 dotyczą także roślin lub zwierząt wprowadzonych do środowiska przyrodniczego przed dniem wejścia w życie ustawy.
4. Odstępstwa od zakazów, o których mowa w ust. 1 i 2 wymagają zezwolenia ministra właściwego do spraw środowiska wydanego w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa, po zaopiniowaniu przez Państwową Radę Ochrony Przyrody.
5. Zakazy, o których mowa w ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do gatunków ryb, na których wprowadzanie i przemieszczanie, wymagane jest zezwolenie ministra właściwego do spraw rolnictwa wydawane na podstawie art. 3 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (Dz.U. z 1999 r. Nr 66, poz. 750 i Nr 120, poz. 1268).”;

42) art. 43 otrzymuje brzmienie:

„Art. 43. Gospodarka zasobami przyrody nieożywionej powinna być prowadzona w sposób zapewniający ochronę innych zasobów, oszczędne użytkowanie przestrzeni oraz zachowanie jej szczególnie cennych tworów naturalnych, jak przede wszystkim profile geologiczne i glebowe, jaskinie, turnie, skałki, głazy narzutowe, naturalne zbiorniki wodne, źródła i wodospady, glebowe powierzchnie wzorcowe.”;

43) art. 46 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 46. 1. Gatunki roślin i zwierząt zagrożonych wyginieciem w stanie naturalnym, utrzymywane w ogrodach zoologicznych, botanicznych lub bankach genów podlegają ochronie w celu zachowania różnorodności biologicznej.
2. Ogrody botaniczne, zoologiczne oraz tereny przewidziane w planie zagospodarowania przestrzennego na rozbudowę istniejących lub budowę nowych ogrodów podlegają ochronie niezbędnej do zapewnienia ich prawidłowej działalności i rozwoju.
 3. Ochrona o której mowa w ust. 2 polega na zakazie:
 - 1) wznoszenia na terenie ogrodu botanicznego lub zoologicznego obiektów budowlanych i urządzeń nie związanych z ich działalnością,
 - 2) ograniczania obszaru ogrodu botanicznego lub zoologicznego na rzecz działalności nie związanej z ich rolą i przeznaczeniem,
 - 3) zmiany na terenie ogrodu botanicznego lub zoologicznego albo w ich otoczeniu stosunków wodnych, zwłaszcza obniżenia wód gruntowych,
 - 4) zanieczyszczania na terenie ogrodu botanicznego lub zoologicznego albo w ich otoczeniu powierzchni ziemi, wód i powietrza,

- 5) wznoszenia w sąsiedztwie ogrodu botanicznego lub zoologicznego obiektów budowlanych lub urządzeń przeznaczonych do prowadzenia działalności produkcyjnej lub usługowej wpływającej szkodliwie na warunki przyrodnicze niezbędne do prawidłowego funkcjonowania ogrodów.
4. Ogrody botaniczne i zoologiczne funkcjonują w oparciu o sporządzane co 5 lat programy działalności i rozwoju uzgadniane z wójtem, burmistrzem lub prezydentem miasta i zatwierdzone przez ministra właściwego do spraw środowiska.
5. Zasady korzystania z ogrodów botanicznych i zoologicznych określają, w drodze regulaminu ich zarządy.
6. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego oraz w swojej działalności uwzględniają potrzeby funkcjonowania i rozwoju istniejących lub planowanych do utworzenia ogrodów botanicznych i zoologicznych oraz zapewniają ich ochronę.
7. Wójt, burmistrz lub prezydent miasta przed wydaniem decyzji w sprawie ustalenia warunków zabudowy i zagospodarowania terenu inwestycji przewidzianej do realizacji w pobliżu ogrodu botanicznego lub zoologicznego informuje o przygotowywanym przedsięwzięciu zarząd ogrodu, który w terminie jednego miesiąca może zgłosić swoje zastrzeżenia i wnioski.
8. Przepis ust. 7 stosuje się odpowiednio przy rozpatrywaniu wniosku o wyrażenie zgody na zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego, znajdującego się w pobliżu ogrodu botanicznego lub zoologicznego, jeżeli zmiana ta mogłaby mieć wpływ na funkcjonowanie ogrodu.
9. Chów i hodowla zwierząt w ogrodach zoologicznych prowadzona jest przy zachowaniu warunków określonych odrębnymi przepisami, w tym w szczególności: ustawą z dnia 24 kwietnia 1997 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Państwowej Inspekcji Weterynaryjnej (Dz.U. z 1999 r. Nr 66, poz. 752) i ustawą z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. Nr 111, poz. 724, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 113, poz. 715 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136).
10. Minister właściwy do spraw środowiska w drodze rozporządzenia określi szczegółowe warunki dla chowu i hodowli poszczególnych grup zwierząt, biorąc pod uwagę ich wymagania, w tym, w szczególności:
 - 1) niezbędne wyposażenie w budowle i urządzenia techniczne miejsc przebywania przedstawicieli poszczególnych gatunków lub grup zwierząt,
 - 2) minimalne warunki przestrzenne dla utrzymywania poszczególnych gatunków lub grup zwierząt,
 - 3) warunki niezbędne dla prowadzenia reprodukcji poszczególnych gatunków lub grup zwierząt,
 - 4) warunki jakie muszą być spełnione dla zapewnienia bezpieczeństwa zwierząt i ludzi.

11. Przeniesienie z ogrodu botanicznego, zoologicznego lub banku genów do stanu naturalnego roślin lub zwierząt gatunków zagrożonych wyginięciem następuje za zgodą ministra właściwego do spraw środowiska.”;

44) art. 48 otrzymuje brzmienie:

„Art. 48. Działalność statutowa organizacji społecznych, mających na celu ochronę przyrody, na obszarach parków narodowych lub parków krajobrazowych, wymaga uzgodnienia z dyrektorami tych parków, na obszarach nadleśnictw - z właściwymi nadleśniczymi, a na pozostałych terenach objętych formami ochrony przyrody - z właściwymi wojewódzkimi konserwatorami przyrody.”;

45) w art. 49 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Do działalności społecznych opiekunów przyrody na obszarach objętych formami ochrony przyrody stosuje się odpowiednio przepis art. 48.”;

46) w art. 50:

a) skreśla się ust. 1,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na obrzeżach chronionych kompleksów przyrodniczych oraz w pobliżu chronionych tworów przyrody należy umieszczać tablice obwieszające o ograniczeniach i zakazach, wprowadzonych w myśl przepisów rozdziału 3, lub inne oznakowania informujące o poddaniu pod ochronę.”;

c) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Minister właściwy do spraw środowiska, w drodze rozporządzenia, określi wzory tablic uwzględniając potrzebę ujednoczenia wzoru tablic na terenie kraju, określając kształt i ich wielkość, materiał z jakiego zostaną wykonane, tło tablic, wielkość i kolor liter oraz miejsca umieszczania tablic.”;

47) w art. 52 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Szkody spowodowane przez zwierzęta zaliczane do gatunków łownych, występujące w parkach narodowych, strefach ochrony zwierząt oraz w rezerwatach przyrody szacuje się oraz dokonuje się wypłaty odszkodowań według zasad określonych w ustawie z dnia 13 października 1995 r. - Prawo łowieckie (Dz.U. Nr 147, poz. 713, z 1997 r. Nr 14, poz. 72, Nr 60, poz. 369, Nr 88, poz. 554, Nr 110, poz. 715 i Nr 133, poz. 884, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 1999 r. Nr 40, poz. 401 oraz z 2000 r. Nr 120, poz. 1268).”;

48) w art. 52 dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Szacowanie szkód w strefie ochronnej zwierząt łownych, wyrządzanych przez zwierzynę, należy do zadań Służby Parku Narodowego, a w rezerwatach do organu sprawującego nadzór nad rezerwatem.

6. Odszkodowania za szkody spowodowane przez zwierzynę w strefie ochronnej zwierząt łownych pokrywane są ze środków parku narodowego, a za szkody spowodowane w rezerwatach przyrody ze środków budżetowych wojewody.”;

49) w art. 58:

a) w ust. 1 wyrazy „o których mowa w art. 36 i art. 37 ust. 1” zastępuje się wyrazami „obowiązujące na obszarach chronionych oraz w stosunku do roślin, zwierząt objętych ochroną gatunkową ustanowioną przez właściwy organ oraz w stosunku do siedlisk przyrodniczych”,

b) w ust. 2:

- w pkt 2 wyrazy „25 000 złotych” zastępuje się wyrazami „pięciokrotnego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego brutto, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego za kwartał poprzedzający kwartał, w którym nastąpiło wykroczenie”,

- w pkt 2 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem oraz dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) przepadek albo odesłanie rośliny lub zwierzęcia do państwa eksportującego na koszt właściciela.”,

c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Zwierzęta lub rośliny, ich części oraz produkty pochodne, wobec których orzeczono przepadek, podlegają przekazaniu podmiotowi uprawnionemu do ich posiadania, wskazanemu przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce popełnienia wykroczenia. W przypadku gatunków zwierząt lub roślin obcych rodzimej faunie i florze podmiot uprawniony do ich posiadania wskazuje minister właściwy do spraw środowiska.”.

Art. 2.

W ustawie z 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. Nr 111, poz. 724, z 1998 r. Nr 88, poz. 554, Nr 106, poz. 668, Nr 113, poz. 715 oraz z 2000 r. Nr 12, poz. 136) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 26 skreśla się;

2) w art. 33:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uśmiercanie zwierząt może być uzasadnione wyłącznie:

1) potrzebą gospodarczą,

2) względami humanitarnymi,

3) koniecznością sanitarną,

4) nadmierną agresywnością, powodującą bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia lub życia ludzkiego, a także dla zwierząt hodowlanych lub dziko żyjących,

5) potrzebami nauki, z zastrzeżeniem przepisów rozdziału 9,

6) wykonywaniem zadań związanych z ochroną przyrody na obszarach parków narodowych i rezerwatów przyrody.”,

b) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Gdy bezzwłoczne uśmiercenie zwierzęcia jest niezbędne do realizacji zadań związanych z ochroną przyrody na obszarze parku narodowego,

potrzebę uśmiercenia zwierzęcia stanowiącego zagrożenie stwierdza w decyzji administracyjnej dyrektor parku narodowego, na obszarze którego znajduje się to zwierzę. Uprawnionymi do wykonania decyzji są upoważnieni przez dyrektora parku narodowego pracownicy wchodzący w skład Służby Parków Narodowych.”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W sytuacji, o której mowa w ust. 3 i 3a, dopuszczalne jest użycie broni palnej przez osobę uprawnioną.”;

3) w art. 36 ust. 2-4 skreśla się.

Art. 3.

Parki narodowe utworzone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się parkami narodowymi w rozumieniu ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 4.

Plany ochrony parków narodowych zatwierdzone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy obowiązują dyrektorów parków narodowych, w zakresie realizacji celów ochrony przyrody w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 1, do czasu ustanowienia planów w trybie art. 13 a ust. 5 ustawy, o której mowa w art. 1, lecz nie dłużej niż w ciągu roku od dnia jej wejścia w życie.

Art. 5.

Rady naukowe parków narodowych utworzone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się radami parków narodowych.

Art. 6.

1. Rezerwaty przyrody utworzone do dnia 31 grudnia 1998 r. na podstawie dotychczasowych przepisów stają się rezerwatami przyrody w rozumieniu art. 1 pkt 20 lit. b niniejszej ustawy.
2. W okresie roku od dnia wejścia w życie ustawy właściwi wojewodowie ogłoszą w dzienniku urzędowym województwa wykaz rezerwatów przyrody, o których mowa w ust. 1. Rezerwat przyrody położony na terenie kilku województw wykazuje wojewoda, na którego obszarze działania znajduje się największa część rezerwatu przyrody, w porozumieniu z właściwymi wojewodami.
3. Dla rezerwatów przyrody, dla których nie sporządzono planów ochrony, a utworzonych przed dniem wejścia w życie ustawy, organ właściwy sporządzi je nie później niż w ciągu 5 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 7.

Parki krajobrazowe, obszary chronionego krajobrazu, pomniki przyrody utworzone na podstawie dotychczasowych przepisów stają się parkami krajobrazowymi, obszarami chronionego krajobrazu, pomnikami przyrody w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 8.

Pracownicy Służby Parków Narodowych i Służby Parków Krajobrazowych mogą używać umundurowania oraz przedmiotów uzupełniających mundury i oznak według dotychczasowo obowiązujących wzorów, do czasu wyczerpania ich zapasów, nie dłużej niż 18 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 9.

W ciągu 18 miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia, o którym mowa w art. 27d ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, w odniesieniu do roślin lub zwierząt gatunków obcych rodzimej florze lub faunie, objętych ochroną, posiadacze upraw tych roślin, hodowli lub chowu tych zwierząt mają obowiązek zgłosić je do zarejestrowania.

Art. 10.

Do spraw wszczętych, a nie zakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 11.

Przepisy wykonawcze wydane na podstawie przepisów ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc do czasu wejścia w życie aktów wykonawczych wydanych na podstawie upoważnień ustawowych w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w zakresie, w jakim nie są z nią sprzeczne, jednak nie dłużej niż przez okres 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie.

Art. 12.

Minister właściwy do spraw środowiska ogłosi w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, jednolity tekst ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania tekstu.

Art. 13.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.